

ע"פ 30932/09/22 - מדינת ישראל נגד סולימאן מרזוק, אשרף אבו זלף

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

15 מרץ 2023 ע"פ
30932-09-22

לפני כב' סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן
כב' השופטת יעל ייטב
כב' השופט יובל ליבדרו
המערערת:

מדינת ישראל

נגד

המשיבים:

1. סולימאן מרזוק
2. אשרף אבו זלף

מהות הערעור: ערעור על גזר דינו של בית המשפט השלום באשקלון (ע' חולתא), במסגרת ת"פ 9346-04-19, מיום 02.08.2022.

נוכחים:

באי-כח המערערת, עו"ד רונן מאיר ועו"ד שי פרץ
המשיבים ובא-כוחם, עו"ד גורנו אדם

פסק דין

המשיבים הורשעו, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של צייד חיית בר מוגנת; החזקת חיית בר; פגיעה בערך טבע מוגן; והחזקת ערך טבע מוגן.

בהכרעת הדין נקבע, כי בתאריך 03.11.18 המשיבים עסקו בצייד 3 חוגלות, שהן חיית בר מוגנת וערך טבע מוגן, באמצעות רובה צייד השייך למשיב 1; שבמהלך הצייד המשיבים נסעו ברכב בו נהג המשיב 2; ושכאשר המשיבים נעצרו על ידי מאבטחים, המשיב 1 זרק שקית ובה החוגלות שצדו.

בשלב העונש, המאשימה עתרה להטיל על המשיבים קנס הנע בין 8,000 ל-15,000 ₪; מאסר על תנאי; פסילה בפועל ועל תנאי של רישיון הנהיגה של המשיב 2; וחילוט הנשק של המשיב 1, בו בוצעה העבירה. וההגנה ביקשה לבטל את הרשעת המשיב 1 ולהטיל עליו שירות לתועלת הציבור, וטענה שמתחם העונש ההולם לעבירות של המשיב 2 הוא קנס הנע בין 5,000 ל-15,000 ש"ח, וביקשה לקבוע את הקנס ברף התחתון של המתחם.

בית המשפט עמד על הערכים המוגנים בעבירות בהן הורשעו המשיבים ועל מידת הפגיעה בהם, אותה קבע כמשמעותית. עמד על נסיבות ביצוע העבירות. וקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין הימנעות מהטלת מאסר, גם לא מותנה, ועד מספר חודשי מאסר, וקנס בטווח של 5,000 - 15,000 ₪. אשר לעתירת המשיב 1 לביטול הרשעתו, קבע, כי הותרת ההרשעה על כנה תוביל לתוצאה בלתי מידתית ויש לבטלה. ובסופם של דברים, ביטל את הרשעת המשיב 1 והטיל עליו 250 שעות של"צ, הטיל על המשיב 2 קנס בסך 10,000 ₪, והתחייבות להימנע מעבירה. וכן הורה על חילוט

הנשק והתחמושת שנמצאו ברכב.

מכאן הערעור.

המערערת טוענת, שבית המשפט קמא טעה כאשר נמנע מלהרשיע את המשיב 1 וטעה בקולת העונש שהטיל על המשיב 2. טוענת, שסוג העבירה כאן אינו מאפשר, בנסיבות המקרה, לוותר על הרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, וכן שלא הוכחה פגיעה חמורה בשיקום המשיב 1 כתוצאה מהרשעתו בדין. וטוענת שהאינטרס הציבורי ועיקרון אחידות הענישה מחייבים להרשיע את המשיב 1. ביחס לעונש שהוטל על המשיב 2, טוענת שהיה מקום להטיל עליו גם מאסר על תנאי ופסילת רישיון, ולו על תנאי. ועותרת להרשיע את המשיב 1, ולהטיל על שני המשיבים קנס, מאסר על תנאי והתחייבות, ועל המשיב 2 פסילה בפועל או לכל הפחות פסילה על תנאי.

המשיבים טענו שגזר דינו של בית המשפט קמא מפורט ומנומק, לוקח בחשבון את כלל השיקולים הנוגעים לענין, והוא ראוי ואין להתערב בו. אשר למשיב 1, נטען כי הוכח שהרשעתו בדין תביא למניעת כניסתו למתקנים רגישים ותגרום לו לפגיעה קשה. המשיב 1 אדם נורמטיבי, ללא עבר פלילי, שירת שירות מלא בצה"ל והוא בעל תפקיד חשוב בחברת סולל בונה. הוא הביע חרטה לפני שירות המבחן. והעונשים שהוטלו עליו משמעותיים וכוללים של"צ בהיקף משמעותי, חילוט רובה הציד שלו ואבדן רישיון הציד. הסנגור ציין שלאחר גזר הדין המשיב 1 ביצע חלק משמעותי מהיקף השירות לתועלת הציבור שנקבע לו והוא בא בטרמיה, מוצדקת, על כך שהמערערת לא הודיעה לו במועד על הגשת הערעור ולא הגישה בקשה לעיכוב ביצוע השירות לתועלת הציבור. נטען, שהמשיב 1 עומד בתנאים שנקבעו בהלכת כתב, המאפשרים ביטול הרשעה והעבירה בנסיבותיה מאפשרת אי הרשעה. בנוגע למשיב 2, נטען, שהמדובר באדם מבוגר, נורמטיבי, ללא עבר פלילי, והעונש שהוטל עליו מידתי. ונטען, שבנסיבות אין הצדקה להטיל עליו פסילת רישיון נהיגה. ובסופו של דבר, המערערים ביקשו לדחות את הערעור על כל רכיביו.

קראנו את כל החומרים ושקלנו את מכלול הנתונים והנסיבות הנוגעים לענין, והחלטנו לקבל את ערעור המדינה בנוגע להרשעת המשיב 1 ובנגזר מכך לקבוע לו עונש אחר מזה שהוטל עליו, ולדחות את ערעור המדינה לגבי המשיב 2.

התוצאה הרגילה הנלווית לקביעה שנאשם עבר עבירה היא הרשעה באותה עבירה. במקרים חריגים, בהם הצטברות הנסיבות הנוגעות לעבירה ולנאשם מצדיקה אי הטבעת חותם של קלון פלילי על הנאשם, ניתן לוותר על ההרשעה (ראה והשווה ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו, 21.08.97); ע"פ 4466/13 נתנאל אסולין פורטל נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו, 22.05.14); רע"פ 2323/17 פלוני נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו, 12.06.17)).

כלל זה חל על כל העבירות, קלות כחמורות. כך שגם בעבירות הקלות, אי הרשעה הינה חריג שיש להצדיקו.

כאן המדובר בצייד של 3 חוגלות, באמצעות רובה, ללא היתר.

ההגנה על חיות הבר נחוצה לחיות עצמן ולבני האדם, והיא ערך חברתי חשוב, בעל השלכות רחבות, שיש להגן עליו בין

היתר בכלים של סנקציות פליליות.

בית המשפט קמא קבע, בצדק, כי מידת הפגיעה של מעשה המשיבים בערכים המוגנים הינה משמעותית. וכי השימוש לרעה שעשה המשיב 1 בנשק בו החזיק ברישיון מהווה נסיבה מחמירה.

החלטת בית המשפט להימנע מהרשעת המשיב 1 נומקה בעיקר בהנחה שהרשעה תגרום לו ולמשפחתו נזק בלתי מידתי, ובנוסף, התחשבה בנתוניו הטובים ובהתייחסותו לעבירה - אדם בוגר, ללא הרשעות קודמות, אשר לוקח אחריות על מעשיו ומתחרט עליהם.

ההנחה בדבר הנזק שיגרם למשיב 1 התבססה על מסמך מטעם היחידה לאבטחת חברות וספקים במשרד הביטחון, שסומן נ/5, לפיו הרשעת המשיב 1 תמנע את כניסתו לאתרים רגישים במסגרת תפקידו בסולל בונה.

בשונה מבית המשפט קמא, איננו סבורים שהרשעת המשיב 1 תגרום לו נזק מיוחד. המשיב 1 מועסק מזה שנים רבות בחברת סולל בונה ומשמש בה כמנהל מחלקה לוגיסטית. המכתב שהוצג בבית המשפט לא נכתב על ידי החברה המעסיקה את המשיב 1 וככל הנראה הוזמן על ידי המשיב 1 עצמו. בכל הכבוד, לא נראה לנו שהאמור במכתב בנוגע להשפעת ההרשעה על האפשרות של המשיב 1 להיכנס למקומות רגישים מבחינה ביטחונית משקף, כפשוטו, את המציאות. חזקה על הגורמים האמונים על הנושא שהם שוקלים כל מקרה לנסיבותיו ולוקחים בחשבון בעיקר את מעשה העבירה המדובר ואינם מקבלים החלטות על יסוד קטגוריה דיכוטומית של עצם קיומה של הרשעה ללא קשר לאופיה וטיבה. אם אכן מעשה של ציד בלתי חוקי מצדיק מבחינה עניינית מניעת כניסה למקומות רגישים, הרי שבהינתן שהמשיב 1 הורשע במעשה כזה, מן הראוי שמי שאמון על מתן היתרי כניסה יהיה מודע לעובדה זו. ואם מעשה שכזה איננו מצדיק מניעת כניסה למקומות כאלה, אין זה משנה אם מבחינה פורמלית המשיב 1 הורשע בעבירה זו או רק נקבע שהוא ביצע אותה.

מעבר לכך, הפגיעה העלולה להיגרם לנאשם מהרשעתו בדין איננה השיקול היחיד. ויש לתת משקל לשיקולים נוספים ובהם האופן בו הנאשם התייחס לעבירה שביצע, מידת האחריות שלקח עליה, והבעת החרטה (ראה והשווה ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337. וע"פ 5985/13 הראל אבן נ' מדינת ישראל (מיום 02.04.14)).

כאן, למרות שהמשיב 1 נראה זורק שקית, שאחר כך נמצאו בה פגרי 3 החוגלות, הוא הכחיש נמרצות כל קשר למעשה. ובהמשך, בבית המשפט, כפר במיוחס לו, הטיח בעדים השונים טענות שווא, והוא עצמו עמד על דוכן העדים ומסר גרסה מפורטת המרחיקה אותו מביצוע העבירה - שעל רקע ההודאה והחרטה שהביע על המעשה בפני שירות המבחן, ברור שהיא איננה אמת. וגם כשניתנה לו ההזדמנות לומר דברים במסגרת הטיעונים לעונש, הוא לא הודה ולא הביע צער על המעשה.

במצב דברים זה, הקביעה שנסיבות העניין הנוגעות למשיב 1 מצדיקות חריגה מכלל ההרשעה, איננה מוצדקת.

נוכח האמור, אנו מחליטים לקבל את הערעור בנושא זה ולהרשיע את המשיב 1 בעבירות שנקבע כי הוא ביצע.

אשר לעונשם של המשיבים - חייב המשיב 1 בביצוע שירות לתועלת הציבור בא כהוראה משלימה להחלטת בית המשפט לבטל את הרשעתו. כעת, משהרשעת המשיב 1 שבה על כנה, יש לבטל רכיב עונשי זה.

בהתחשב במעשי העבירות, בנתוני המשיב 2, במדיניות הענישה הנוהגת ובעונשים המוטלים בנסיבות דומות, כפי שהוצג בטיעוני הצדדים ובגזר הדין, הרי שהעונש שהוטל על המשיב 2 איננו מצדיק התערבות ערכאת הערעור.

אמנם בית המשפט קמא לא התייחס בגזר דינו לעתירת המערערת להטיל על המשיב 2, שנהג ברכב בזמן שהמשיבים נעצרו לבדיקה, עונש של פסילת רישיון נהיגה, אולם עיון בפסיקה שהוגשה מטעם התביעה מלמד כי ברובם המכריע של המקרים בהן הוטלה פסילה, השימוש ברכב היה מרכיב אינטגרלי בביצוע העבירות. כך לדוגמא, בת"פ 21564-02-17, הנאשם 1 נהג ברכב בעוד שהנאשם 2 ירה בחוגלות תוך כדי נסיעה ומבעד לחלונו של הנאשם 1; בת"פ 54445-03-18, הנאשמים פגעו בחיות הבר המוגנות (צבאים) תוך כדי מרדף אחריהם בכלי תחבורה; ובת"פ 56637-06-16, הנאשמים עסקו בציד ארנבות על ידי רדיפתן באמצעות שלושה טרקטורונים.

השיקולים שבית המשפט קמא שקל בנוגע לעונשו של המשיב 2 מתאימים בעיקרם גם למשיב 1. אמנם, לחובת המשיב 1 יש לזקוף את העובדה שהוא בעל הרובה בו ניצודו החוגלות והוא זה שניסה להעלים את פגרי החוגלות, אך מנגד הרובה שלו חולט, ורכיב דומה לא הוטל על המשיב 2. אולם, בהינתן שהמשיב 1 הספיק לבצע חלק ניכר מהיקף שעות השירות לתועלת הציבור שנקבעו לו, ובהתחשב בכך שהמערערת חדלה מלבקש את עיכוב ביצוע השל"צ, יש להביא נתון זה בחשבון בקביעת גובה הקנס שיוטל עליו.

נוכח האמור, אנו מרשיעים את המשיב 1 בעבירות של צייד חיות בר מוגנת, לפי סעיפים 2 ו-14(ב) בחוק הגנת חיות הבר, התשט"ו-1955 (להלן: "החוק") בצירוף סעיף 29 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); החזקת חיות בר, לפי סעיף 8(א)(3) ו-14(א) בחוק בצירוף סעיף 29 בחוק העונשין; פגיעה בערך טבע מוגן, לפי סעיף 33(ג) ו-57(ב) לחוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה, תשנ"ח (להלן: "חוק גנים לאומיים") בצירוף סעיף 29 בחוק העונשין; והחזקת ערך טבע מוגן, לפי סעיף 33(ד) ו-57(ב) בחוק גנים לאומיים בצירוף סעיף 29 בחוק העונשין; מבטלים את השירות לתועלת הציבור שנקבע לו; מטילים עליו קנס בסך 7,000 ₪ או 10 ימי מאסר תחתיו; ומחייבים אותו בחתימה על התחייבות בסך 20,000 ₪ להימנע במשך שנתיים מהיום מביצוע עבירה בה הורשע. חילוט הרובה יעמוד בעינו.

הערעור על עונשו של המשיב 2, נדחה.

מזכירות בית המשפט תעביר את ההחלטה לשירות המבחן.

ניתן והודע היום כ"ב אדר
תשפ"ג, 15/03/2023
במעמד הנוכחים.
אליהו ביתן, שופט, סגן
הנשיאה

יובל ליבדרו, שופט

יעל ייטב, שופטת